

wähhemast olledega keik kehha õerutud sa-
ma ja puhtad vöhhud al ollema.

Mõnned märiwad paljo ülgeraswaga, mis
ka färna peab fautama.

Kui loom middagi jalla sisse astunud.

On loom mõnda naela, pinda, terrawat
kiivi, klaasi-kildo ehk muud sellestarnast ter-
rawat asja jalla sisse astunud, siis peab sed-
da esmalt tassakeste wäljawötima ja siis wi-
na, ehk veel parrem tärpentini ölli hawa
sisse wallama, ja jalga nartsoga finnisiddu-
ma, et mulda egga muud prüggi sisse ei
lähhå. — On üks assi jubba kauem sees ol-
nud, et mäddä nähhå on, siis tulleb sedda
enne holega wälja piggistada ja pärast tär-
pentini ölli sisse wallada, ehk ka pakso tär-
pentini hawa sisse panna, mis rutto parran-
dab. — Kui hobbused, weised ja lambad
middagi fabja ehk förgade sisse on astunud,
siis peab fabja ehk förg ümbert hõiget koh-
ta noaga õiete ohhufeste wäljaleigatud ehk

kui jubba lahti on lõnud, üsna õrraleigatud
sama.

Hobbuste kanged jallad.

Kui hobbuse jallad paistetand ja kanged
on, siis peab neid igapääw sebi ja leige wi-
na ehk ädifaga pessema, mis läbbi paiste ja
tuimus jalge seest kaub. Agga perremites
ei pea mitte ãrratüddima sedda mitto pâwa
järrestiko tehha. Ni kaua kui jalge kangust
ja paistust veel tunda on, ei tohhi need hob-
bused mitte muido, kui agga jalg jallalt tôle
prugitud sada.

Sutto jätkud:

Ümma eided ja kùpse kolid.

Üks aus ãmma-eit, kes omma õnsa meh-
he pükfid olli jalgas kannud, ja nüüd omma
wâimehhele nisamma tahtis abbis olla, kae-
bas omma naabri eidele, et temma kõlwato